



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Mgr. V. E. D.**

proti

žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu zemědělství**
se sídlem Těšnov 17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2024 č. j. MZE-24211/2024-11001

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitele Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „služební orgán“) ze dne 13. 2. 2024, č. j. SZIF/2024/0097015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) určeno, že služební poměr žalobkyně vznikl dne 15. 6. 2023 a skončil dne 13. 10. 2023 ve zkušební době.

2. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla od 1. 3. 2021 v pracovním poměru na dobu určitou (nejdéle do dne 29. 2. 2024) zaměstnána ve Státním zemědělském intervenčním fondu (dále jen „SZIF“) na základě pracovní smlouvy ze dne 23. 2. 2021, č. j. SZIF/2021/0159965 a byla zařazena na pozici referent Regionálního odboru s místem výkonu práce Brno. Dne 17. 4. 2023 požádala žalobkyně o přijetí do služebního poměru v SZIF. Následně byla mezi žalobkyní a SZIF 2. 6. 2023 uzavřena dohoda o ukončení pracovního poměru a stejného dne bylo služebním orgánem vydáno rozhodnutí č. j. SZIF/2023/0488119 (dále jen „rozhodnutí o přijetí do služebního poměru“) o přijetí žalobkyně do služebního poměru a jejím zařazení na služební místo referent Regionálního odboru v oboru služby Financování, řízení a sledování Společné zemědělské politiky, se služebním označením odborný rada, služebním působištěm v Brně a s nástupem na služební místě dne 15. 6. 2023. Současně byla stanovena zkušební doba v délce 6 měsíců. Dne 13. 10. 2023 si žalobkyně osobně převzala oznámení služebního orgánu ze dne 9. 10. 2023, č. j. SZIF/2023/ 0641102 (dále jen „oznámení“) o skončení služebního poměru ke dni 13. 10. 2023 jeho zrušením ve zkušební době. Na základě žádosti žalobkyně bylo následně vedeno řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Dne 25. 1. 2024 služební orgán ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce nahlédla do spisu dne 31. 1. 2024. Následně byla dne 1. 2. 2024 do spisu založena e-mailová korespondence mezi ředitelkou odboru personálního SZIF a vedoucí oddělení kontrol projektových podpor SZIF (dále jen „e-mailová korespondence“). Poté služební orgán vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti němu žalobkyně podala odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) je veřejnoprávním předpisem založeným na odlišných principech oproti soukromoprávnímu zákonu č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Tímto prizmatem je třeba nazírat i na § 29 odst. 2 ve spojení s § 74 odst. 1 písm. f) služebního zákona. Podle § 29 odst. 2 služebního zákona, od něhož se nelze odchýlit (a služební orgán byl tudíž povinen zkušební dobu v dané délce v rozhodnutí o přijetí do služebního poměru zakotvit), se zkušební doba stanoví v případě osoby, která není státním zaměstnancem. To nelze vykládat jako mezeru v zákoně pro zaměstnance, kteří již zkušební dobu podstoupili v režimu zákoníku práce (jenž je odlišný od režimu služebního poměru podle služebního zákona). Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2410/2020, jenž sice detailně zkoumá smysl a účel zkušební doby, avšak pouze ve vztahu k zákoníku práce, tedy není přílehlavý. Ukončení služebního poměru v ten samý den, kdy žalobkyně převzala oznámení, je minimálně eticky sporné, avšak nikoli nezákonné či naplňující znaky šikanózního či diskriminačního jednání (k tomu žalobkyně žádné konkrétní okolnosti neuvedla). Ze spisu vyplývá, že do něj byla služebním orgánem založena e-mailová korespondence, avšak až po výzvě žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu i po jejím nahlížení do spisu. Doplněné podklady však nebyly klíčovým důkazem, na jehož základě služební orgán rozhodoval. E-mailová korespondence pouze potvrdila skutečnosti, z nichž služební orgán vycházel, tedy že uvolněné služební místo bylo obsazeno na základě provozní potřeby SZIF a nikoliv na základě účelových vlivů. Služební orgán tedy pochybil, avšak nejednalo se o takové pochybení, které by zakládalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jeho zrušení z důvodu této vady by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Není ani pravdou, že by způsob vedení následného výběrového řízení na obsazení žalobkyní uvolněného

služebního místa byl nestandardní, diskriminační či jinak znevýhodňující (nejde přitom ani o relevantní podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí).

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítala, že správní orgány nevzaly v úvahu skutečnou délku období, ve kterém na SZIF pracovala, tj. od 1. 3. 2021, přičemž k 15. 6. 2023 došlo toliko k jejímu přechodu z pracovního poměru na služební. Žalobkyně pracovala na shodném místě nejprve v rámci pracovního a následně služebního poměru více než dva a půl roku, přesto s ní byl „z hodiny na hodinu“ služební poměr ukončen. Jde o účelové, neetické a šikanózní jednání přičítací se zásadám lidské slušnosti a dobrým mravům, které nemůže požívat právní ochrany. S ohledem na smysl a účel zkušební doby podle § 29 zákona o státní službě tento na posuzovaný případ nedopadá. Se související argumentací žalobkyně uplatněnou v odvolání se žalovaný řádně nevypořádal.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla porušení § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož jí služební orgán neseznámil s e-mailovou korespondencí. Vyjádření vedoucích pracovníků SZIF přitom s ohledem na to, že žalobkyně ve správním řízení poukazovala mimo jiné na šikanózní přístup a účelovost, nelze označit za irrelevantní podklady. Nejednalo se ani o podklady dokládající skutečnosti, které již byly prokázány jinak (není jasné, z jakých jiných důkazů dle žalovaného vyplývalo, že po žalobkyni uvolněné služební místo bylo obsazeno na základě provozní potřeby a nikoli účelově). Jinak by si služební orgán daná stanoviska nevyžádal a žalovaný se o ně neopíral v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tuto vadu nemohl žalovaný v rámci odvolacího řízení zhojit.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad rámec argumentace v něm obsažené uvedl, že na věci nic nemění ani projednávaná novela zákona o státní službě (která danou situaci řeší možností za určitých podmínek zkušební dobu nestanovit), neboť v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo možné rozhodnout jinak. Z dikce § 74 odst. 1 písm. f) služebního zákona vyplývá, že služební poměr je zrušen ve zkušební době dnem doručení písemného oznámení. Dále žalovaný uvedl, nejde o nestandardní postup, „(j)e-li v rámci zkušební doby oznámení o skončení služebního poměru bez udání důvodu předáváno státnímu zaměstnanci s časovým předstihem, s výjimkou typicky případů, kdy je státní zaměstnanec upozorněn na určitý nedostatek v tom smyslu, že pokud jej neodstraní do určité doby, dojde až následně k oznámení o skončení služebního poměru.“ Zkušební doba je flexibilní nástroj, jehož právní účinky jsou relevantní v řádu jednotek dnů. Ohledně následného obsazení daného služebního místa byla vzhledem k množství agendy na jiných služebních místech pochopitelná snaha obsadit jej co nejrychleji z důvodu přetíženosti jiných konkurujících služebních míst. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní tvrzení ohledně šikanózního, účelového či diskriminačního jednání.

IV. Replika žalobkyně

7. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě nesprávně uvedl, že se žalobkyně osobně dostavila k nahlížení do spisu, což sice neznamená nezákonnost napadeného rozhodnutí, ale demonstruje to jeho přístup ke studiu správního spisu a projednání odvolání. Podstata argumentace žalobkyně nespočívala v otázce kogentnosti § 29 služebního zákona, ale v tom, že na její případ dané ustanovení nedopadalo, a žalovaný se s touto argumentací nijak

nevypořádal. Je zarážející, že pokud dle žalovaného není nestandardní předání oznámení o skončení služebního poměru bez udání důvodu s časovým předstihem, nebylo takto postupováno v případě žalobkyně. Pracovní hodnocení žalobkyně byla pozitivního charakteru a žalobkyně nebyla upozorněna na žádné nedostatky. Z vyjádření žalovaného je zřejmé, že k ukončení služebního poměru došlo účelově s cílem obsadit dané místo konkrétní osobou (jde o jediný logický důvod), nikoli z provozních důvodů.

V. Duplika žalovaného

8. Žalovaný ve své duplice uvedl, že z vyjádření k žalobě nelze dovozovat, že standardním postupem je předání oznámení o skončení služebního poměru s časovým předstihem. Žalobkyně v replice vycházela ze zřejmé chyby v psaní ve vyjádření žalovaného, kdy ze samotné věty, jejího účelu i kontextu je evidentní, že v ní správně mělo být uvedeno „*bez časového předstihu*“.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud při posouzení žaloby vycházel z následující právní úpravy:
11. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
12. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
13. Podle § 29 odst. 2 služebního zákona má-li být na základě výsledku výběrového řízení na volné služební místo zařazena nebo na volné služební místo představeného jmenována osoba, která není státním zaměstnancem, nebo osoba, která dosud úspěšně nevykonala úřednickou zkoušku, stanoví se jí zkušební doba v délce 6 měsíců.
14. Podle § 6 služebního zákona státním zaměstnancem je fyzická osoba, která byla přijata do služebního poměru a zařazena na služební místo nebo jmenována na služební místo představeného k výkonu některé z činností uvedených v § 5.
15. Podle § 74 odst. 1 písm. f) služebního zákona služební poměr skončí zrušením služebního poměru služebním orgánem nebo státním zaměstnancem ve zkušební době z jakéhokoli důvodu nebo bez uvedení důvodu, a to dnem doručení písemného oznámení o zrušení služebního poměru, není-li v něm uveden den pozdější.
16. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že z § 29 odst. 2 služebního zákona jednoznačně vyplývá, že v případě, kdy je na volné služební místo zařazena osoba, která není státním zaměstnancem, stanoví se jí zkušební doba. Žalobkyně přitom byla před nabytím právní moci rozhodnutí o přijetí do služebního poměru (v němž byla předmětná zkušební doba stanovena) takovou osobou, jelikož nenaplnňovala definici státního zaměstnance obsaženou v § 6 služebního zákona. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně dříve v rámci SZIF na obdobné pracovní pozici již jistou dobu působila v rámci pracovního poměru. Ani pro takový případ služební zákon nestanoví výjimku z nutnosti stanovit zkušební dobu dle podmínek § 29 odst. 2 služebního zákona. Pro výklad prezentovaný žalobkyní, tj. že se na její případ zkušební lhůta podle § 29 odst. 2 služebního zákona s ohledem na její smysl a účel uplatnit neměla, tedy služební zákon neposkytuje žádný prostor; tento výklad je v přímém rozporu se zněním relevantních ustanovení. Služební poměr podle služebního zákona skýtá oproti pracovnímu poměru podle zákoníku práce jistá specifika a je na zákonodárci, aby stanovil pravidla týkající se zkušební doby při jeho vzniku, což jednoznačně učinil. Soud souhlasí se závěrem obsaženým v napadeném rozhodnutí, že bylo povinností služebního orgánu v rámci rozhodnutí o přijetí do služebního poměru stanovit žalobkyni zkušební dobu podle § 29 odst. 2 služebního zákona, neboť dané ustanovení je zcela nepochybně kogentní. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že na případ žalobkyně, která nebyla státním zaměstnancem, se zkušební doba podle § 29 odst. 2 služebního zákona uplatnila (v tomto smyslu bez ohledu celkovou dobu výkonu práce na SZIF ze strany žalobkyně), přičemž žalovaný poukazoval na rozdílnou povahu výkonu závislé práce v pracovním poměru oproti služebnímu poměru. Vyjádřil tedy odůvodněný názor opačný od toho zastávaného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyní, a nelze tedy souhlasit s tvrzením, že by se s její odvolací argumentací řádně nevypořádal.

17. Třebaže lze o potřebnosti stanovení zkušební lhůty v případech srovnatelných s případem žalobkyně pochybovat, žalovaný byl povinen postupovat podle zákona o státní službě v platném a účinném znění. Soud nepřehlédl návrh novely služebního zákona, který je v současnosti projednáván v Poslanecké sněmovně jako sněmovní tisk 673 a důvodovou zprávu k němu. V předmětné novele je navrhováno nové znění § 29 odst. 2 služebního zákona, podle něhož *„Státnímu zaměstnanci se při přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo, na kterém ke dni bezprostředně předcházejícímu vzniku služebního poměru konal práci v pracovním poměru podle § 178, a jehož zkušební doba stanovená podle § 178 odst. 3 již uplynula, zkušební doba podle odstavce 1 nestanoví. Pokud tomuto státnímu zaměstnanci zkušební doba dosud neuplynula, stanoví se mu zkušební doba podle odstavce 1 ve zkrácené délce odpovídající délce dosud neuplynulé zkušební doby v pracovním poměru“*. Zákonodárce přitom odůvodnil navrhovanou změnu v důvodové zprávě tím, že *„služební orgán již má zkušenost s nově přijímaným státním zaměstnancem; v případě, že se takový státní zaměstnanec během trvání pracovního poměru osvědčil a je přijímán do služebního poměru na totéž služební místo, není důvodné stanovit fakticky znovu celou zkušební dobu. V případě, kdy by docházelo k přijetí do služebního poměru v tomtéž služebním úřadu, ale na jiné služební místo, bude na rozhodnutí služebního orgánu, zda takovému státnímu zaměstnanci zkušební dobu zkrátí nebo mu ji vůbec nestanoví. Oprávnění rozhodnout o tom, že se zkušební doba zkrátí nebo nestanoví, náleží služebnímu orgánu pouze při vydání rozhodnutí o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo nebo jmenování na služební místo představeného“*. Jde však prozatím pouze o navrhovanou novelu zákona, která neprošla kompletním zákonodárným procesem, a nemohla tedy mít žádný vliv na rozhodování správních orgánů v posuzované věci (s ohledem na zásadu zákonnosti). Z důvodové zprávy naopak vyplývá, že i dle zákonodárce není za účinnosti současného znění zákona o státní službě možné takto přecházejícímu zaměstnanci (z pracovního poměru do poměru služebního) zkušební dobu nestanovit.
18. Jde-li o okolnosti samotného skončení služebního poměru, soud ve shodě se žalovaným podotýká, že služební zákon v § 74 odst. 1 písm. f) výslovně stanovuje možnost, aby se tak stalo v den doručení oznámení (dokonce to stanoví jako pravidlo, není-li v oznámení stanoveno jinak). Nelze tedy tvrdit, že takový postup služebního orgánu nepožívá právní ochrany, pakliže s ním zákon výslovně počítá. Zkušební doba je ze své povahy flexibilním nástrojem; s tímto institutem je však neodlučitelně a přirozeně spjata i značná nejistota stran dalšího trvání pracovního či služebního poměru (lze jej v souladu s právními předpisy v podstatě okamžitě ukončit z jakéhokoli důvodu či bez jeho uvedení). Postup služebního orgánu spočívající ve vydání a doručení oznámení žalobkyni v rámci zkušební doby byl tedy v souladu se zákonem. Ze správního spisu ani z obecných tvrzení a dokladů předložených žalobkyní přitom nevyplyvá, že by ze strany služebního orgánu šlo o šikanózní, účelové nebo diskriminační jednání či o jednání vykazující znaky zjevného zneužití práva. Takovýto závěr nelze dovodit ani na základě skutečnosti, že v relativně krátké době po skončení pracovního poměru žalobkyně bylo uvolněné služební místo na základě výběrového řízení obsazeno. Ani žalovaný nepovažoval postup směřující ke skončení služebního poměru žalobkyně za nestandardní, jak vyplývá z jeho vyjádření k žalobě (doplněného o dupliku). Není přitom na místě, aby soud spekuloval, jaké okolnosti, podněty či důvody služební orgán vedly k vydání oznámení, a to tím spíše za situace, kdy oznámení vůbec nemusí být odůvodněno. Námitka podle prvního žalobního bodu tedy není důvodná.

19. K druhému žalobnímu bodu soud uvádí, že k založení e-mailové korespondence do správního spisu skutečně došlo až po vydání výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí adresované žalobkyni a poté, co tak žalobkyně učinila. Popsaný postup služebního orgánu představuje s ohledem na § 36 odst. 3 správního řádu procesní pochybení, jak ostatně sám žalovaný uznal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani takovéto pochybení však ještě nemusí mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jestliže jde o podklad ve vztahu k předmětu daného řízení irelevantní, či v případě, že z takového podkladu vyplývají skutečnosti již zjištěné na základě jiných podkladů (pro stručnost k tomu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31 a ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101 a dále na str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně ve druhém žalobním bodě v podstatě rozporovala, že by v případě e-mailové korespondence šlo o některou z právě uvedených situací, kdy nesoulad zmíněného postupu s § 36 odst. 3 správního řádu neznamena nezákonnost rozhodnutí.
20. V e-mailové korespondenci vedoucí oddělení kontrol projektových podpor pouze vyjádřila nesouhlas s tvrzením o účelovém skončení služebního poměru žalobkyně, aby dané služební místo mohlo být obsazeno někým jiným. Šlo tedy pouze o podpůrný a nikoli stěžejní podklad, přičemž žalovaný s ním v napadeném rozhodnutí pracoval pouze ve vztahu k odvolací námitce žalobkyně týkající se § 36 odst. 3 správního řádu. Jinými slovy, i kdyby e-mailová korespondence ve správním spise založena nebyla, napadené rozhodnutí by jako zákonné obstálo.
21. Soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že ke zrušení služebního poměru žalobkyně došlo ve zkušební době, a správní orgány tedy byly povinny zjistit pouze to, zda žalobkyně byla ve zkušební době a zda jí bylo doručeno oznámení. Jakékoliv další podklady ve správním spise vůbec nemusely být založeny. Soud k tomu odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č.j. 8 As 247/2017 – 32, ve kterém se k obdobně koncipovanému institutu zrušení služebního poměru ve zkušební době u vojáka povolání uvádí, že *„ačkoli z citovaného § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání vyplývá, že rozhodování o zrušení služebního poměru ve zkušební době je vydáváno v řízení, na které se dle citovaného § 144 zákona o vojácích z povolání vztahuje subsidiárně správní řád, skutečnost, že lze ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání zrušit služební poměr i bez uvedení důvodu, významně průběh tohoto řízení, jakož i podobu úkonů v jeho rámci učiněných a obsah pořizovaného správního spisu, determinuje. Jakkoli je lidsky pochopitelné, že nesdělení důvodů, které vedly k ukončení služebního poměru ve zkušební době, není pro stěžovatele příjemné, nelze se zdůvodnění, které absentuje v souladu s hmotněprávní normou, domáhat pomocí nástrojů procesního práva.“* Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále vyložil, že *„pro rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání je jediným nezbytným zjištěním to, zda se jedná o vojína ve zkušební době. Tato skutečnost nebyla a není spornou. Opatřování podkladů, z nichž by byl zjiřitelný či dovoditelný skutečný důvod ukončení služebního poměru, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, jakož i v přímém rozporu s účelem § 21a zákona o vojácích z povolání, který umožňuje ukončit služební poměr ve zkušební době bez uvedení důvodů.“*
22. Uvedené závěry lze podle názoru soudu aplikovat i v nyní projednávané věci. Ani neseznámení žalobkyně s e-mailovou korespondencí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu tedy nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K argumentaci žalobkyně, že kdyby byla e-mailová komunikace irelevantní či kdyby měl služební orgán za prokázané, že uvolněné služební místo nebylo obsazeno účelově, vyjádření vedoucí oddělení kontrol

projektových podpor by si nevyžádal, soud podotýká, že jde toliko o spekulaci žalobkyně. Služební orgán v okamžiku, kdy o vyjádření žádal, nemohl znát jeho obsah, a nemohl tedy vědět, zda bude či nebude relevantní. Předmětné vyjádření bylo nadto do správního spisu založeno nad rámec jeho nutného obsahu. Námitka obsažená ve druhém žalobním bodě je tedy rovněž nedůvodná.

23. Soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání (žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila a žalovaný s ním ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas).
24. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud druhým výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. září 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu